

Sourander-päivä merellisessä Helsingissä 6. syyskuuta Anno Domini 2003

Scriptsit Anita Sourander

Sukuyhdistys Souranderin perinteitä luova 2. tapahtumapäivä alkoi sään suhteen loistavissa merkeissä. Päivämäärä oli valittu pohjanmaalaisten sukulaisten toivomuksen mukaisesti, mutta valitettavasti ei edustajia Helsinkiin päässyt. Tänäkin vuonna kokoontuminen tapahtui hallitun koordinoitusti: muutamat hankkivat evääksi savuankeriasta torilta tai joivat aamukahvit torikahvilassa tai olivat aivan toisilla paviļjongeilla, mutta kokoontumispaikkaan JT-linen paviļjongille klo 12.30 ilmaantui vain 4 henkilöä. Pikaisten puhelintiedustelujen tuloksena joukkomme kasvoi 5:llä eli Suomenlinnan Tykistölahteen saapuivat Raimo, Mauri, Sointu, Maud, Gunilla, Rainer, Oula, Karoliina ja Anita klo 13.30 meille järjestettyyn ikiomaan vaikuttavaan Viaporin (myöhemmin Suomenlinnan) historiaa elävästi esittävään multimedia-esitykseen.

Esityksen jälkeen siirryimme ravintola Chapmaniin, joka oli sillan korvassa

tiedotuskeskuksen tuntumassa. Kaikki kaipasivat jo virvokkeita ja vahvistavia eväitä, joita tilattiin miehissä. Samalla saimme olla seuraamassa iloisen hääseurueen saapumista historiallisen airuen opastamana. Suomenlinna on vuosien mittaan saanut mainetta virkistävänä piknik-kohteena. Siksi

osa sukuretkeilijöistä oli varustautunut leirytytymään sotavarustusten suojaan vihannoiville nurmikoille ja toteuttivat myös aikomuksensa. Kun yhteysalus starttasi Tykistölahdesta takaisin

Helsinkiin klo 15.30 olivat kaikkien tiedot ja elämykset tästä maailmanperintöaarteesta karttuneet,

kaleeriallas nähty, hipiä saanut kohennusta iloisessa auringossa ja hyväilevässä ilmanalassa, piknik-reppu keventynyt, varsinkin juomapuoli, ja Sourander-yhteistunne vahvistunut. Koska historiatiemme olivat jo lisääntyneet Suomenlinnassa, päätimme jättää Sinebryhoffin museoon tutustumisen myöhempään ajankohtaan.

Ravintola Bellevue oli illan kokoontumiskohde, kokoontumisaika klo 19.00, ja yllättävän täsmällisesti koko seurue saapuikin pianoloin, huiluin ja viuluin varustautuneina kuka mistäkin (todistettavasti ainakin osa suoraan ravintola Poseidonista) klo 19.30:een mennessä Uspenskin katedraalin kainalossa nököttävään marsalkka Mannerheimin suosimaan venäläisravintolaa. Meitä oli paikalla iso joukko, kun päiväretkeläisten lisäksi Märta ja Rolf Kullberg sekä Sari ja Outi sekä Meeri Pohtola ja Rafael Kyti musikaalisine jälkeläisineen (Paula, Maria, Ilona, Milja ja Pauli) sekä viehättävine Berit vaimoineen oli asettunut pitkän, kynttiläin tunnelmallisesti valaistun kabinettipöydän ääreen. Järjestelyn onnistumisen takasi Rainerin hieno organisointi, hän vastasi vaikeista pianolan kuljetuksista ja sisäänkantamisesta.

Raimo toivotti kaikki kaksikielisesti tervetulleiksi ja Mauri perehdytti meitä asiantuntevasti ranskalaisten punaviinien saloihin, joissa useimmat kielet olivat tarpeen. Olipa viinit valittu selkeästi: vailla suurempaa harjoitusta sukulaisista irtosi hyvinkin täsmällisiä makuluonnehdintoja

Bourgogne-, Bordeaux- ja Rhone-viineille ja mieliiniinikin löytyi kiovalaisen kanan kyytipojaksi. Suurkiitos vielä Maurille viinien maistatuksesta! Kyytipojkaa kana kaipasikin, ainakin siinä vaiheessa, kun totesimme, että sitä ei voi pistämättä nauttia. Sitä ennen oli jo makusteltu venäläistä suolakurkkua smetanan ja hunajan kera sekä siemailtu ainakin yhdet snapsit Helanin kera. Eihän sponseja voi nauttia ilman snapsilauluja, joita asialle omistautuneet Sari ja Oula virittelivät ja muu joukko yhtyi, laulettimpa sitten ruotsiksi tai suomeksi. Karpalolumi jälkiruokana oli riittävän kirpeä, ja kahvia ja konjakkia enää kaivattiin. Tässä vaiheessa tarjoilijalle tuli taas arviointivirhe: sponseja kului tietenkin arvioitua enemmän, mutta konjakkia vähemmän, Souranderithan ovat Krapihovissa kerättyjen tietojen perusteella rahan ja juomien arvon tuntevia ja tässä järjestyksessä!

Ruoka- ja juomanautintojen lisäksi korviamme hivelivät nuorten Kempisten musiikkiesitykset aterioinnin lomassa. Emme jättäneet julkilausumatta kiitostamme, kun olimme kuunnelleet Paulin, Miljan ja Ilonan osaavia esityksiä, erityisesti Ilonan pianokosketuksen herkkyys sai ihastuneen vastaanoton. Tietysti kokonaisvaikutelmaa vahvistivat juuri nautitut ruoat ja juomat. Jotenkin paradoksaaliselta tuntui, kun Märta totesi, etteivät Souranderit mitään musikaalista joukkoa ole. Paulan

organisoima musiikkiantti pani miettimään, osuiko lausuma harhaan, vai olivatko koko joukon geenit peräisin muista suvuista?

Joukkomme alkoi hiljalleen harveta, kuka poistui vaivihkaa (Outi suurkaupungin huvielämään), kuka selkeämmin hyvästellen. Tiivistimme joukkoamme ja tarinointi jatkui. Kronikoitsijaa ilahdutti erityisesti Beritiin ja Rafaeliin tutustuminen, varsinkin kuin Rafael kertoi saneensa nimensä meidän isämme mukaan, kun isosisko Hilde oli niin kovasti ihaillut pikkuveljeään. Hienoinen haikeuskin tunki tunnelmaan, kun eron hetki alkoi olla käsillä. En nimittäin vuoden takaisen kokemukseni perusteella uskonut, että sunnuntai kirkosta sukulaiseni olisivat innoissaan. Vuosi sitten Uudenkaarlepyyn kirkossakin olivat vain Sari, Oula ja Anita ja hekin vain piipahtivat todetakseen, ettei muita Sourandereja näkynyt.

Lauantaipäivä oli tarjonnut monenlaista antia ja nautintoja kesäisenä säteilevän Helsingin tunnelmissa. Onnistuneempaa ohjelmakokoonpanoa ei voi kuvitellakaan; siitä vielä kerran erityiskiitokset Raimolle, Maurille, Rainerille ja Paulalle.